

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per druk-
regel.

BERICHT.

De personen die zich van heden aan den **POSTRIJDER** abonneeren voor 't jaar 1871, zullen het blad *gratis* ontvangen tot aanstaande Nieuwjaar.

TONGEREN, DEN 19 NOVEMBER.

Kiezing van 25 november.

Wij verzoeken de kiezers op hunne stembriefjes den naam te schrijven van
DARIS, advocaat.

Wij herinneren nogmaals dat de heeren kiezers in twee verschillende sectiën zullen stemmen.

De kiezers der Maastrichterstraat, van de Kloosterstraat, van de Hasselschestraat, van de Hondstraat, van de straten voor het hospitaal en voor het Predikheeren, van de Moorestraat, van de Kielestraat en van de huizen gelegen buiten de *stadsmuren*, zullen zich vergaderen in de groote zaal van het stadhuis.

De kiezers der andere straten zullen zich vereenigen in de zaal van het vrederegerecht.

De liberalen zijn overal dezelfde.

Hetgeen in Frankrijk en Italië gebeurt, zal hopen wij, de oogen openen van vele onzer landgenooten.

In beide die landen nu, zijn de mannen der liberalerij volstrekt meester en handelen er naar hunne belijfte.

En hoe gaan zij te werk! Het eerste woord dat die mannen steeds op de lippen hebben, is het schoone woord *vrijheid*, en overal is hun eerste werk een werk van vervolging en verdrukking, overal zijn hunne eerste daden tegen Godsdienst en Kerk gericht.

Ziet ze daar te Rome; nauwelijks hebben zij deze stad op haren wettigen meester overweldigd, of het bloed van priesters en kloosterlingen stroomt langs de straten; de kerken worden onteerd; de schuilplaatsen der deugd en der zelfopoffering worden door eerlooze huurlingen der nieuwe meesters met geweld ingenomen en derzelver vreedzame en weerloze bewoners, na alle slach van beschimpingen te hebben moeten onderstaan, onmeedogend verjaagd en verstrooid. Men wrept ze op de straat, zonder dat zij weten waar naartoe, zonder middel van bestaan; het eene dekreet van verbanning volgt het andere op, altijd

HET WELKOMFEEST.

(Vervolg.)

En, dit zeggende, gaf hij zelf het teken der vernieling, door eene flesch champagne tegen de trappen van den stoep te verbrijzelen. Van toen af, dat men al de paarden had buiten gebracht, werden er op gelijke wijze twaalf honderd flesschen in stukken geslagen en in een oogeblik was het gansche voorplein met wijn overstromd, en met scherven van gebrokene flesschen als bezaaid. Eduard ging het laatste heen, na tien goudstukken aan den huisbewaarder te hebben gegeven om diens verdrietig gemoed wat tot bedaren te brengen. Hij ging zich toen weer bij zijn eskadron voegen.

Eduard was gelukkig. Hij had een feest gegeven, dat vorstelijk en gansch eigenaardig was. Dit, gevoegd bij zijnen goeden naam van dapperheid, bezorgde hem de bijzondere achtung bij zijne hoofd-officiers, en zelfs werd een paar dagen lang bij den staf van den generaal Berthier bijna van niets anders gesproken dan van onzen vriend Brémont, als een buitengewoon dapper en wellevend officier.

Maar de gebeurtenissen volgden elkander op. De vlakten van Bourgogne en Champagne werden nu eens door vreemde horden, en dan weer door fransche troepen overstromd. Het kon niet missen, of het kasteel Brémont moest wel de aandacht der Kozakken tot zich trekken, die, eene na de andere, daar kwamen aankloppen, in de hoop, van er eene welvoorzene keuken te vinden, want uitwendig zou men nit niets de plaats gehad hebbende verwoesting kunnen opmaken. Ieder detachement geloofde een landgoed gevonden te hebben, nog onaangeroerd door de handen van roofzake plunderaards; maar, als de huisbewaarder de groote poort van het voorplein

vergezeld in verbeurtverklaring der goederen.

In Frankrijk is 't hetzelfde spel, dit ziet men gebeuren onder het bestuur van eenen Esquiro te Marseille, onder eenen Challamel-Lacour te Lyon, onder eenen Ordinaire te Besançon, en tot overmaat van schande nog voor Frankrijk, onder eenen Garibaldi te Dôle. Dit ziet men in alle de plaatsen waar de mannen van die soort meester spelen; wee dezen die den mond durven openen om tegen die aanslagen en geweldendrijen het geroep van hun verontwaardigd geweten te laten hooren, en er recht over te vragen. Zij worden als slechte burgers uitgescholden; de gebeurtenissen der bloedige dagen van 1793 worden tegen hen in het geheugen geroepen, en gelijk te Marseille reeds hoort men het woord *guit-tolien* uitspreken.

Zoo handelen die mannen die in beide landen steeds de kopstukken waren der zoegede liberalen partij, die de hertevrienden van onze belgische liberalen zijn, die met hun dezelfde grondregels belijden, hetzelfde doel vervolgen en hetzelfde einde willen bereiken.

Ja de liberalen zijn overal dezelfde. Daar waar zij sterk genoeg zijn om de katholieke bevolkingen onder hunnen dwang te doen nederbukken, daar werpen zij hun masker af, daar toonen zij hunne goddelooze strekkingen met klaren dag. Doch daar waar onder het volk nog geloof, godsdienst en echte vaderlandsche liefde heerschen, daar wachten zij zich wel van hunne schandelijke inzichten bekend te maken. Daarspelen zij de heilige manneken om zich in de gunst van den eenvoudigen burger in te dringen, en wanneer zij eindelijk de overhand behaald hebben dan ziet de goede brave kiezer dat hij zich heeft laten in het pak steken.

Wie godsdienst, christelijk onderwijs en vaderlandsche instellingen ter harte neemt, die wil niets gemeens hebben met den liberalen haspel.

De Kamer.

In de laatste zitting van gisteren heeft M. Funck het door hem neêrgelegde wets-voorstel ontwikkeld, strekkende om het lager onderwijs verplichtend te maken. Het doel dat hij bereiken wil is drievoudig: 1° hij wil er toe komen, zelfs met geweld, om het onderwijs in de handen van den Staat te stellen; 2° de wet van 25 september 1842 op het lager onderwijs doen verdwijnen; 3° het lager onderwijs geheel gansch wereldlijk maken, in zooverre dat men aan de leerlingen voortaan

opende, deden de overblijfselen van de flesschen, waarmede het beedte was, de stroopers van zelve afrekken, om elders eene woning te zoeken, waar zij niet waren voorgekomen. Eduard's vindingrijk veruoft had dus eene onschendbare veiligheidsdwang gesteld voor den vaderlijken eigendom, die zich aldus beter tegen de roofzucht der Kozakken beschermd zag, dan wanneer hij door diplomatieke protokollen onzijdig was verkleard.

Middelertijd had de intocht der geallieerden een einde aan dezen oorlog gesteld. Napoleon had afstand gedaan, en de fransche officieren, van de wisseling des krijgs betrijf, konden in de armen hunner bloedverwanten terugsnellen. Eduard haastte zich als al de anderen, en de borst met het ereteeken der dapperheid versierd, rekende hij vast op het goede gevolg van de aangenome verrassing, welke bij zijnen vader ging bereiden, die van zijne komst niet verwittigd was. Maar deze, verre van hem als den lang verwachten en den welbeminden zoon in de vaderlijken armen te ontvangen, stootte hem integendeel veeleer terug terwijl hij hem op een verschrikkelijken toon deze harde woorden toevoegde:

— Wat wilt gij, mijnheer? Wat komt gij hier doen? Ziet gij nog niet voldaan met mij te hebben geruïneerd? Ga heen, ik ken u niet meer!

Eduard stond verstomd; hij wist niet, waaraan zulk eene ontvangst toe te schrijven.

— Vader, zeide hij tot den bankier, ben ik uw zoon niet meer? Waarmede heb ik dit verdiend?

— Zijt gij uw gedrag te Montmirail vergeten, mijnheer?

— Mijn gedrag te Montmirail? Maar, vader, daaraan heb ik immers dit ordeteeken te danken, en ik geloofde...

geen enkel woord meer zeggen zou over God of godsdienst.

Er werd op dit wets ontwerp geen de minste opmerking gemaakt en het is ter onderzoek naar de sektiën verzonden, waarna het op het dagorde zal worden gebracht.

Italiaansche vooruitzichten.

Een brief uit Florentië, aan een protestansche dagblad van Geneve gezonden, getuigt de zeer gegronde onrust der heiligschennende overweldigers van Rome, tegen het oogenblik dat de vrede zal geteekend worden.

« Wat zal er dan gebeuren? vragen zij. Frankrijk zal republiek blijven, of het zal bestuurd worden door Hendrik V, door eenen Orleans of door eenen Napoleon IV.

» Blijft Frankrijk republiek, dit is voor Italië een dynastiek gevaar.

» Heerscht Hendrik V, dan zal het rijk van Napels hersteld worden, en de Paus zal zijne Staten weerkrijgen.

» De terugkomst der Orleans zou min onrustend zijn; maar al wat het rijk van Italië van hen zou kunnen verwachten, zou de onzijdigheid zijn en het zou zich alijd geplaatst vinden tusschen de partij der republiek en de partij der tegenwerking.

» Blijft nog over, Napoleon IV. « Tot hem, zegt de briefwisselaar, zijn al de wenschen van ons gouvernement gericht. Napoleon IV is de voortzetting der politiek van Napoleon III, in der waarheid slecht voor Frankrijk, maar goed voor ons. Doch... men begrijpt, dat de komst tot den troon van den keizerlijken prins bijna zoo onmogelijk is, als de herstelling zijns vaders op den troon van Frankrijk. »

Daaruit volgt dat koning Victor-Emmanuël in de toekomst niets dan zwarte punten ziet. De val is zeker; slechts het oogenblik en de wijze hoe hij vallen zal, is onzeker.

Voegen wij hierbij dat M. Thiers, in wien voor het oogenblik gansch de fransche diplomatie berust, hij de ministers van Victor-Emmanuël tijdens zijn verblijf te Florentië, zeer harde waarheden heeft laten hooren.

Zij verheugden zich, de uitzinnigen, omdat zij Rome gehecht hadden aan het rijk, door Cavour en Garibaldi gesticht: « Let op, zegde hun de heer Thiers, gij viert uwen dood! »

Welaan, dienaars van den Statenroover, gaat naar het Quirinaal, en dekt er de tafel voor den nieuwen Balthazar; brengt hem, opdat niets aan zijne heiligschenderij ontbreke, die heilige vaten, welke hij onteerd heeft. Ons dunkt dat wij reeds op de muren van dit

misschien vergeten, maar mijn geheugen zal ze mij wel te binnen brengen. — Maak u uit mijne oogen, mijnheer! De Kozakken hebben zich beter gedragen, dan gij en uwe dragonders; die hebben mijn goed althans niet verwoest. Doe mij dus het genoege van naar uw regement terug te keeren, en nooit weer eene voet over mijnen drempel te zetten!

Eduard zag verbaasd op.

— Is het anders niet, vader? riep hij eindelijk bijna verbeugd uit.

— Is het anders niet? Wat wilt gij daarmede zeggen, man! riep de vader op zijne beurt, tot het toppunt van toorn gestegen. Durft gij met uwen vader spotten, en mij onbeschaamd in mijn eigen huis beledigen?

— God beware mij! Vader, bedaar en aanhoor mij! Gij gelooft dus, dat uw kasteel niet meer bestaat, dat het uitgeplunderd en verwoest is?

— Niet veel beters, mijnheer, volgens het verslag van mijnen huisbewaarder, den eerlijken Lebœuf, dien gij met geld hebt willen ontkopen, dat hij met verontwaardiging van zich stiet, en waarna hij zich gehaast heeft mij schriftelijk verslag te geven van uwe expeditie.

— Maar, vader, dan is uw eerlijke Lebœuf niets meer of minder dan een leugenaar en een schurk. Hij heeft u in twee dingen althans belogen, want hij heeft de tien louis, die ik hem gaf, wel fijntjes in zijnen zak gestoken, en uw kasteel staat nog gansch ongeschonden daar. Er is geene deur, geen venster, geen meubel, geen glas of gordijn gebroken. Op mijne reis herwaarts, om mijnen vader te bezoeken, heb ik het van onder tot boven onderzocht; 't is nog altijd hetzelfde prachtige kasteel. Het is waar, daar loopen geene kiekens meer op het voorplein; het is waar, daar is geen enkele flesch meer in de kelders; maar dat is dan ook al den jammer, dien mijne dragonders onder mijne oogen hebben aangericht. Is

paleis, aan den Paus ontstolen, de woorden lezen: *Jane, Thecel, Phares*, die een einde aan uw koninkdom zullen stellen.

Hengsten Keuring.

Wij hebben reeds verleden donderdag den uitslag der hengsten keuring in het arrondissement Tongeren medegedeeld.

Ziehier de uitslag voor het arrondissement Hasselt:

14 hengsten zijn aangeboden waarvan 13 zijn goedgekeurd en 1 teruggesteld.

HENGSTEN. — 1ste prijs: Fr. Schuermans van Runkelen.

2de prijs: P. Vanschoonbeek van St-Truiden.

VEULENS. — Roux van Corthys.

MERRIEN. — 1ste prijs: L. Beckers van St-Truiden. 2de prijs: W. Cleeren van Stevoort.

Op den markt van Tongeren, van verleden donderdag waren te koop gesteld, 346 paarden, 303 hoornbeesten, 475 schapen, 275 vette varkens en 1209 magere varkens.

— *Twee-on-twintig letters.* — De naam van Louis Napoleon Buonapart bestaat uit 22 letters (even zoveel jaren heeft hij geregeerd). Telt men 22 bij 1848, het jaar waarin hij tot president der Republiek werd gekozen, dan krijgt men 1870. Telt men de cijfers van 2 september 1870 (dag dat hij viel te Sedan) dan krijgt men 18: zoveel jaren is hij keizer geweest. Voegt men die 18 bij 1852, jaar dat hij tot keizer werd gekozen dan komt men weer tot 1870 uit. Napoleon bestaat uit 8 letters, het jaar 1808 geeft, te samen geteld, 17, 't jaar 1848 (president gekozen) geeft 21, 't jaar 1852 (keizer geworden) geeft 16. Al deze totalen geven 1870. Louis Napoleon Buonapart bestaat uit 22 letters, president uit 9, keizer 6, ex-keizer 8, het totaal van 1808 geeft 17. Dat al te samen geeft 62; voegt men hierbij 1808, zijn geboortjaar, dat geeft weer 1870!

— *De groetenissen.* — Wanneer ze iemand groeten, de Belgen zeggen: *Hoe gaat 't met u?* De Hollanders zeggen: *Hoe vaart gij?* De Duitschers: *Hoe bevindt gij u?* De Engelschen: *Hoe doet gij?* De Spanjaards: *Hoe houdt gij u?* De Bohemers: *Hoe hebt gij u?* De Fransen: *Hoe draagt gij u?* De Chinezen: *Hebt gij uwen rijst geeten?* De Egyptenaren: *Hoe zwoeft gij?* (eene droogte; hied het teken zijnde van eene doodelijke ziekte) De Laplanders: *duwen elkanders neus toe.*

— De Parijzenaars drijven nog altijd den moed voor calembourgs tot het uiterste. Ziet er hier een welk wij dezer dagen in een parijsch blad lezen:

« *De chute en chute la France a tant déchu qu'elle a Tropicu.*

dat nu zoo gansch onherstelbaar, vader? Recht uit gesproken, ik heb eerder lof dan verwijt van u verdiend, want ik heb uw eigendom gered, juist door het aan onze eigene landkinderen ter plandering te hebben gegeven. De Kozakken zouden den ennen steen niet op den anderen gelaten hebben, terwijl gij er nu, door mijne zorg, zijt afgekomen met eenige oude haanen, met een paar taale eendvogels en eenige flesschen wijn, die de rampen van het vaderland anders toch tot azijn hadden verzuurd. En als uw wijn opgedronken is, dan is het door geene Kozakke geschied, maar door onze dappero fransche dragonders, die hartelijk op uwe gezondheid geklonken hebben, en is dat niet eene vriende vergoeding?

De bankier vond deze redenen niet voldoende; hij was tegen zijnen zoon ingenomen door de leugenachtige berichten van den huisbewaarder en had geen oor voor de verzachtende omstandigheden in zijn gedrag. Eduard zocht nog wel de granschap des vaders af te wenden, maar dit doel niet kunnende bereiken, zoo nam hij een besluit, waarvan de uitslag eene volledige rechtvaardiging moest zijn van wat hij had gedaan.

— Vaarwel, vader! zegde hij, ik zal de stukken en bewijzen gaan halen, die mij naar ik vertrouw, wel in uwe gunst herstellen moeten.

De bankier wilde hem daarvan terughouden, want ondanks de hevigheid van zijne granschap was hij geneigd, om zijnen zoon te vergeven, dien hij teederlijk beminde, die zijn trots en zijn eerekroon was; maar Eduard wilde zijne onschuld bewijzen, en, een zijner paarden hebbende doen zadelen, vertrok hij spoorslags naar Montmirail.

In deze stad aangekomen, vindt hij haar bezet door eene brigade lichte russische cavallerie. Hij treedt het voornaamste koffiehuis binnen, en ontmoet juist eenige jeugdige officiers, die, of-